

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2544 ได้กำหนดสาระการเรียนรู้ของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยเป็น 5 สาระ คือ สาระการอ่าน สาระการเขียน สาระการฟัง การดู และการพูด สาระหลักการใช้ภาษา และสาระวรรณคดีและวรรณกรรม แบ่งเป็น 6 มาตรฐานการเรียนรู้ประกอบด้วยกิจกรรมดังนี้ การอ่าน เพื่อใช้กระบวนการสร้างความรู้และความคิดในการตัดสินใจแก้ปัญหาและการสร้างวิสัยทัศน์ในการดำเนินชีวิต และมีนิสัยรักการอ่าน การเขียน เพื่อใช้กระบวนการเขียนสื่อสาร เขียนเรียงความ ย่อความ เขียนเรื่องราวในรูปแบบต่าง ๆ เขียนรายงานข่าวสารสารสนเทศและรายงานการศึกษาค้นคว้าอย่างมีประสิทธิภาพ การฟังการดูและการพูด เพื่อให้สามารถเลือกฟังและดูอย่างมีวิจารณญาณและพูดแสดงความรู้ ความคิด ความรู้สึกในโอกาสต่าง ๆ อย่างมีวิจารณญาณและสร้างสรรค์ หลักการใช้ภาษา เพื่อให้เข้าใจธรรมชาติของภาษาและหลักภาษาไทย การเปลี่ยนแปลงของภาษา และรักษาภาษาไทยเป็นสมบัติของชาติ สามารถใช้ภาษาแสวงหาความรู้เสริมสร้างลักษณะนิสัย บุคลิกภาพและความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรม อาชีพ สังคมและชีวิตประจำวัน วรรณคดีและวรรณกรรม เพื่อให้เข้าใจและแสดงความคิดเห็น วิเคราะห์วรรณคดีและวรรณกรรมไทยอย่างมีคุณค่า และนำมาประยุกต์ใช้ในชีวิตจริง (กรมวิชาการ, 2545 : 2)

ภาษาไทยเป็นภาษาประจำชาติที่คนไทยทั้งประเทศใช้สื่อสารกันได้เชื่อมโยงคนไทยทั้งชาติให้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ภาษาไทยมีความสัมพันธ์แนบแน่นกับวัฒนธรรม ความเป็นอยู่และความเชื่อ ความคิดของคนไทย คนไทยทุกคนจึงมีหน้าที่จะต้องเรียนภาษาไทย และใช้ภาษาไทยได้ถูกต้องเหมาะสมกับวัฒนธรรมไทย (กรมวิชาการ, 2542 : 36) นอกจากนี้ ภาษาไทยยังเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารเพื่อสร้างความเข้าใจและความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ทำให้สามารถประกอบกิจกรรม การงาน และดำรงชีวิตร่วมกันในสังคมประชาธิปไตยได้อย่างสันติสุข และเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ ประสบการณ์จากแหล่งข้อมูลสารสนเทศต่าง ๆ เพื่อพัฒนาความรู้ กระบวนการคิดวิเคราะห์ วิจัย และสร้างสรรค์ให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคม (วรรณิ์ โสมประยูร, 2553 : 229)

ในบรรดาทักษะทางภาษาไทย ซึ่งได้แก่ ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนนั้น ทักษะการเขียนเป็นทักษะที่มีความสลับซับซ้อนและยากที่สุด เพราะในการสื่อสารด้วยการเขียนนั้น ผู้เขียนต้องใช้กระบวนการหลายอย่าง ต้องมีความรอบรู้ มีความคิดและสะสมประสบการณ์ต่าง ๆ ไว้อย่างมาก แล้วจึงกลั่นกรองมวลความรู้ที่ได้รับมานั้นแสดงออกเป็นลายลักษณ์อักษร เพื่อสื่อความหมายให้ประจักษ์ (กรมวิชาการ, 2542 : 18) ซึ่งสอดคล้องกับ ฐะปะนีย์ นาครทรรพ (2545 : 42) ที่กล่าวว่า การเขียนเป็นทักษะที่มีความยุ่งยากและต้องใช้เวลาในการสอนมากเป็นพิเศษ เนื่องจากการเขียนเป็นการสื่อความที่มีวิธีการสลับซับซ้อนกว่าการพูด แม้มีใจความที่จะสื่อความหมายอย่างเดียวกัน แต่ภาษาเขียนไม่เหมือนภาษาพูด เพราะสิ่งใดที่เขียนลงไปแล้วจำเป็นต้องให้ผู้อ่านเข้าใจ โดยไม่มีเสียงสูง ต่ำ หนัก เบา หรือการแสดงสีหน้าท่าทางประกอบอย่างภาษาพูด การเขียนจึงเป็นทักษะที่ต้องใช้เวลาฝึกนานกว่าทักษะอื่น ๆ เริ่มต้นด้วยการคัดลายมือ การเขียนหนังสือให้ถูกแบบ การสะกดตัวให้ถูกต้อง การถ่ายทอดความคิดให้ออกมาเป็นตัวหนังสือ ให้ผู้อ่านเข้าใจ ตลอดจนการเขียนถ้อยคำให้สละสลวยได้ประโยชน์ตรงตามจุดประสงค์

การเขียนสะกดคำถือเป็นพื้นฐานของทักษะการเขียน เพราะเด็กต้องรู้จักการสะกดคำได้ถูกต้องก่อนจึงจะเขียนเป็นประโยคและเรื่องราวได้ ถ้าเด็กเขียนสะกดคำไม่ได้ เด็กจะไม่สามารถเข้าใจเรื่องจากผู้อื่นและแสดงให้ผู้อื่นเข้าใจความคิดของตนไม่ได้ (วรรณิ โสมประยูร, 2553 : 163) การเขียนสะกดคำผิดถือว่าเป็นปัญหาที่สำคัญต่อการแสดงออกทางการเขียน ซึ่งสาเหตุที่นักเรียนมักเขียนสะกดคำผิดมีหลายประการ เช่น นักเรียนไม่มีหลักในการสะกดคำหรือการฝึกฝนไม่เพียงพอ (สุจริต เพ็ชรชอบ และสายใจ อินทร์พรชัย, 2536 : 67) รวมทั้งคำที่ยืมมาจากภาษาอื่นมีหลักเกณฑ์ในการเขียนต่างกัน จึงทำให้มีปัญหาในการเขียนตัวสะกดการันต์ (เอกฉัท จารุเมธีชน, 2537 : 141) ตลอดจนการออกเสียงผิด มีแนวเทียบคิด เห็นคำสะกดผิดเสมอจนเข้าใจว่าเป็นการสะกดถูก และไม่สนใจเขียนให้ถูกต้อง (สุปราณี คาราฉาย, 2539 : 91)

การจัดการเรียนการสอนการเขียนสะกดคำมีรูปแบบหลากหลายที่ครูสามารถนำไปพัฒนาและปฏิบัติตามขั้นตอนการเรียนการสอน และการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับความต้องการ ความสนใจ ความสามารถ ความถนัด และศักยภาพของผู้เรียนที่มีความแตกต่างกันในแต่ละบุคคล ภายใต้อัตลักษณ์พื้นฐานของแนวคิดการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2544 : 175) และการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน ถือเป็นกระบวนการที่สามารถช่วยให้นักเรียนมีทักษะด้านการอ่านและการเขียนที่ดีขึ้น โดย

กระบวนการกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนมีลักษณะดังนี้ คือ นักเรียนในกลุ่มได้ช่วยเหลือ แลกเปลี่ยน และให้ความร่วมมือซึ่งกันและกันในบรรยากาศที่เป็นกันเองและเปิดเผย นักเรียนในกลุ่มที่เรียนเก่งสามารถช่วยเหลือคนเรียนอ่อนเพื่อให้ตามเพื่อนได้ทัน นักเรียนในกลุ่มจะรับผิดชอบ ในความสำเร็จของกลุ่ม จึงเป็นการช่วยลดปัญหาการขาดเรียน พฤติกรรมก้าวร้าวรุนแรง และการโต้เถียงในชั้นเรียน การที่นักเรียนเก่งช่วยเหลือนักเรียนอ่อน นักเรียนจะเรียนรู้ความคิดรวบยอดของหัวข้อที่กำลังเรียนอยู่ได้อย่างชัดเจนยิ่งขึ้น ในขณะเดียวกันนักเรียนที่เรียนอ่อน ย่อมจะเรียนรู้ความคิดรวบยอดจากเพื่อน ซึ่งใช้ภาษาใกล้เคียงกันได้ดียิ่งขึ้นกว่าการเรียนรู้จาก ครู ซึ่งอาจใช้ภาษาวิชาการชั้นสูงและเข้าใจยาก นักเรียนได้รับการพัฒนาความคิดเชิงสร้างสรรค์ เนื่องจากได้ศึกษาค้นคว้า ท างานและแก้ปัญหาด้วยตนเอง นักเรียนมีอิสระที่จะ เลือกยุทธศาสตร์การเรียนรู้ของตนเอง ซึ่งจะทำให้นักเรียนมีอิสระในการตัดสินใจด้วยตนเอง และประสบการณ์ที่ได้จากการเรียนแบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน นักเรียนสามารถนำไปใช้เป็น แนวทางในการบริหาร การจัดการ การเป็นผู้นำ การแก้ปัญหา มนุษยสัมพันธ์และการสื่อ ความหมายคิดว่านักเรียนที่ไม่มีประสบการณ์ในการเรียนแบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน และเทคนิค การเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน จะช่วยเตรียมนักเรียนให้ออกไปใช้ชีวิตในโลกของความเป็นจริง ซึ่งเป็นโลกที่ต้องอาศัยความร่วมมือร่วมใจมากกว่าการแข่งขันแบบเผชิญหน้าในห้องเรียน การเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนจึงสะท้อนให้เห็นสภาพชีวิตจริงในอนาคตของ นักเรียนภายหลังการสำเร็จการศึกษา (วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์. 2545 : 50)

สำหรับผลการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยของโรงเรียนบรบือวิทยาคารที่ผ่านมายังไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควรดังจะเห็นได้จากการรายงานผลการประเมินคุณภาพ การศึกษาระดับชาติ ปีการศึกษา 2552 ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 วิชาภาษาไทย โรงเรียนบรบือวิทยาคาร มีคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 32.04 ซึ่งนับว่ายังไม่ประสบผลสำเร็จ ตามเจตนารมณ์ของหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 และจากการประเมินคุณภาพภายนอกสถานศึกษา (สพศ.) รอบ 2 ปีการศึกษา 2552 พบว่า มาตรฐานที่ 5 ผู้เรียน มีความรู้และทักษะที่จำเป็นตามหลักสูตร กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย มีคะแนนเฉลี่ย ร้อยละ 29.30 และระดับคุณภาพอยู่ในระดับปรับปรุง (รายงานการประเมินคุณภาพภายนอก สถานศึกษา ระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน โรงเรียนบรบือวิทยาคาร. 2552 : 18) จากผลการ ประเมินดังกล่าวจึงควรมีการปรับปรุงกระบวนการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น โดยเน้นการพัฒนาทักษะทางภาษา โดยเฉพาะทักษะการเขียนสะกดคำ

จากปัญหาและสาเหตุดังกล่าว ผู้วิจัยจึงได้พัฒนารูปแบบกลวิธีการสอน นวัตกรรมที่จะส่งเสริมให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สูงขึ้น และส่งเสริมให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนวิชาภาษาไทย ซึ่งแบบฝึกทักษะเป็นเครื่องมือที่สำคัญอย่างหนึ่งในการพัฒนาการเรียนการสอนให้มีความน่าสนใจและมีประสิทธิภาพมากขึ้น กรมวิชาการ (2535 : ไม่มีเลขหน้า) กล่าวว่า แบบฝึกทักษะจะทำให้นักเรียนเกิดความแม่นยำ คล่องแคล่วในแต่ละทักษะ สามารถใช้เป็นเครื่องมือในการประเมินทักษะทางภาษาของนักเรียน ดังที่สมลักษณ์ สุวรรณวงศ์ (2550 : 28) ได้กล่าวไว้ว่า แบบฝึกทักษะจะช่วยให้นักเรียนมีพัฒนาการทางภาษาคีขึ้น เพราะแบบฝึกทักษะสามารถนำความรู้ที่เรียนมาแล้วมาฝึกให้เกิดความเข้าใจได้ดียิ่งขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ กมล ชุกกลิ่น (2550 : 31) ได้กล่าวว่าแบบฝึกทักษะเป็นสื่อการเรียนการสอนที่จะช่วยฝึกทักษะและเสริมสร้างทักษะให้กับผู้เรียนให้มีความรู้ความเข้าใจได้รวดเร็วและชัดเจนมากขึ้น ทำให้การเรียนการสอนบรรลุวัตถุประสงค์และมีประสิทธิภาพ ส่วนเหตุผลที่ผู้วิจัยเลือกใช้กระบวนการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนในการพัฒนาทักษะการเขียนสะกดคำนั้น เนื่องจากเป็นวิธีการสอนวิธีหนึ่งที่เน้นให้นักเรียนมีการรวมกลุ่มเพื่อนทำงานหรือการปฏิบัติในกิจกรรมการเรียนการสอน รวมทั้งเป็นการส่งเสริมระบอบประชาธิปไตย และยังมุ่งให้ผู้เรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ต่ำได้รับประโยชน์จากเพื่อนนักเรียนที่เก่งกว่า หรือมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนอยู่ในเกณฑ์สูง วิธีสอนแบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนสามารถนำมาประยุกต์ใช้ได้กับการจัดชั้นเรียนตามปกติ หรืออาจจะจัดชั้นเรียนพิเศษ โดยให้นักเรียนรู้จากเพื่อนในวัยเดียวกัน หรืออาจจัดชั้นเรียนให้นักเรียนที่มีคุณวุฒิหรือวัยวุฒิสูงกว่านักเรียนผู้เรียน นอกจากนี้ครูผู้สอนยังสามารถนำไปใช้กับเนื้อหาปกติหรือใช้ในการทบทวนหรือสอนซ่อมเสริมได้ตามความเหมาะสม

ด้วยเหตุผลดังกล่าวมา ผู้วิจัยจึงได้เลือกใช้แบบฝึกทักษะและการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนในการพัฒนาทักษะการเขียนสะกดคำ ซึ่งผลที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้จะช่วยให้ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบรบือวิทยาคาร สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา มหาสารคาม เขต 1 ได้รับการฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ และรู้จักนำคำต่าง ๆ ที่จำเป็นมาใช้ในชีวิตประจำวัน ได้อย่างถูกต้อง รวมทั้งเป็นแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นและเป็นพื้นฐานในการสอนวิชาอื่น ๆ ต่อไป

คำถามการวิจัย

แบบฝึกทักษะภาษาไทยเรื่องการเขียนสะกดคำประกอบการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนจะแก้ปัญหาการเขียนสะกดคำและทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้โดยกระบวนการกลุ่มได้อย่างไร

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อพัฒนาแบบฝึกทักษะภาษาไทยเรื่องการเขียนสะกดคำประกอบการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนด้วยแบบฝึกทักษะภาษาไทยเรื่องการเขียนสะกดคำ ประกอบการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน
3. เพื่อศึกษาค่าดัชนีประสิทธิผลของนักเรียนที่เรียนด้วยแบบฝึกทักษะภาษาไทยเรื่องการเขียนสะกดคำประกอบการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน
4. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนต่อการเรียนด้วยแบบฝึกทักษะภาษาไทยเรื่องการเขียนสะกดคำ ประกอบการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน

สมมุติฐานการวิจัย

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนด้วยแบบฝึกทักษะภาษาไทยเรื่องการเขียนสะกดคำประกอบการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สูงกว่าก่อนเรียน

ขอบเขตการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553 โรงเรียนบรบือวิทยาคาร อำเภอบรบือ จังหวัดมหาสารคาม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามหาสารคาม เขต 1 จำนวน 11 ห้องเรียน จำนวน 450 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553 โรงเรียนบรบือวิทยาคาร อำเภอบรบือ จังหวัดมหาสารคาม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามหาสารคาม เขต 1 จำนวน 40 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling)

2. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

2.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่ กิจกรรมการสอนโดยใช้แบบฝึกทักษะภาษาไทย เรื่องการเขียนสะกดคำประกอบการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน

2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความพึงพอใจของนักเรียนที่เรียนด้วยแบบฝึกทักษะภาษาไทยเรื่องการเขียนสะกดคำประกอบการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน

3. เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย เป็นเนื้อหาในรายวิชาภาษาไทยพื้นฐาน รหัสวิชา ท 33101 เรื่อง การเขียนสะกดคำ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 (ช่วงชั้นที่ 3) รายละเอียดเนื้อหา ประกอบด้วย

3.1 คำประวิสรรชนีย์

3.2 การใช้รูปวรรณยุกต์

3.3 ไม้หันอากาศ และ รร

3.4 การใช้ไม้ทัณฑฆาต และตัวการ์นต์

3.5 คำพ้องเสียง

3.6 การใช้ ช ทร

3.7 การใช้ น ญ

3.8 การใช้ ใ ไ -ย ใ-ย

4. สถานที่ โรงเรียนบรบือวิทยาคาร อำเภอบรบือ จังหวัดมหาสารคาม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามหาสารคาม เขต 1

5. ระยะเวลาในการทดลอง การทดลองดำเนินการในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553 ใช้เวลา 16 ชั่วโมง สัปดาห์ละ 3 ชั่วโมง โดยไม่รวมเวลาทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน

นียมศัพท์เฉพาะ

1. แบบฝึกทักษะภาษาไทยเรื่องการเขียนสะกดคำ หมายถึง สื่อการเรียนประเภทหนึ่ง ซึ่งเป็นแบบฝึกสำหรับให้นักเรียนฝึกปฏิบัติในการเขียนสะกดคำให้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบรบือวิทยาคาร อำเภอบรบือ จังหวัดมหาสารคาม สำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษามหาสารคาม เขต 1

2. กระบวนการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน หมายถึง วิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยแบ่งนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/3 โรงเรียนบรบือวิทยาคาร อำเภอบรบือ จังหวัด มหาสารคาม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามหาสารคามเขต 1 ที่เรียนตามแบบฝึกทักษะ การเขียนสะกดคำออกเป็นกลุ่ม ได้แก่ กลุ่มนักเรียนที่เรียนเก่ง กลุ่มนักเรียนที่เรียนปานกลาง กลุ่มนักเรียนที่เรียนอ่อน เพื่อให้สามารถเขียนสะกดคำได้อย่างถูกต้องตามหลักภาษา

3. การเขียนสะกดคำ หมายถึง การเขียนคำโดยใช้พยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ ตัวสะกดและตัวการันต์ เรียบเรียงให้ถูกต้องตามหลักเกณฑ์ของหลักภาษาและถูกต้อง ได้ความหมายตรงตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2542

4. ประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะ หมายถึง คุณภาพจากการพัฒนาการเรียนโดยใช้ แบบฝึกทักษะเรื่องการเขียนสะกดคำให้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบรบือ วิทยาคาร อำเภอบรบือ จังหวัดมหาสารคาม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามหาสารคาม เขต 1 มีระดับประสิทธิภาพที่จะช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ตามเกณฑ์ 80/80 ดังนี้

80 ตัวแรก หมายถึง ร้อยละ 80 ของคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนทุกคนที่ได้จาก คะแนนแบบทดสอบท้ายแบบฝึกทักษะแต่ละชุด ซึ่งเป็นประสิทธิภาพของกระบวนการ (E₁)

80 ตัวหลัง หมายถึง ร้อยละ 80 ของคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนทุกคนที่ได้จาก การทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน ซึ่งเป็นประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E₂)

5. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง คะแนนของผู้เรียนที่ได้จากการกระทำ แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์จากการเรียนภาษาไทยเรื่องการเขียนสะกดคำประกอบการเรียนรู้แบบ กลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งวัดได้จากการใช้แบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

6. ดัชนีประสิทธิผล (The Effectiveness Index : E.I) หมายถึง คะแนนความก้าวหน้าทางการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบรบือวิทยาคาร อำเภอบรบือ จังหวัดมหาสารคาม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามหาสารคาม เขต 1 ซึ่งคำนวณได้จากสูตรของ Goodman, Flechter and Schneider

7. ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกชื่นชอบหรือพอใจต่อการเรียนรู้ด้วยแบบฝึกทักษะภาษาไทยเรื่องการเขียนสะกดคำประกอบการเรียนรู้แบบกลุ่มเพื่อนช่วยเพื่อนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ผู้เรียนเต็มใจและกระตือรือร้นที่จะปฏิบัติกิจกรรมนั้น ๆ อย่างต่อเนื่อง ซึ่งวัดได้จากแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ครูผู้สอนสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการพัฒนาแบบฝึกทักษะเนื้อหาอื่น ๆ ของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย และกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น ๆ
2. โรงเรียนมีสื่อการสอนที่มีคุณภาพของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ได้แก่ แบบฝึกทักษะภาษาไทยเรื่องการเขียนสะกดคำ